

Нас було двоє в однім наметі,
Біля вогню ми єдині були.
Транзистор читав нам новини планети,
І зорі над нами, як маки, цвіли.

Нам було добре, як птицям у небі,
Ми були разом — щока до щоки.
Здавалось, нікого нам більше не треба,
Здавалося, щастя у нас на віки.

Та враз заряхтіли густі блискавиці,
Зірвало намет наш, у ніч понесло.
Стогнала і плакала буря в пшениці,
А нам пригадалось найближче село.

Жили у нім люди, у нім був прихсток,
Над нами лиш хмари метались в огні...
І бігли ми степом під спалахи блискавок
На вогник маленький в чиємусь вікні.